

Kitüntető koccintás Orbán Viktorral

(Részlet az A HÁLÓ – Két leszámolás c. könyvemből: két fényképpel kiegészítve)

2000. december 19-én este 9 óra körül az Országház egyik termében álltam, kezemben pezsgőspohárral. És vártam sokadmagammal Orbán Viktort. A jelenlevők beszélgettek, de közben általában helyezkedtek és figyeltek. Ha mást nem, azt megtanulták, hogy a helyezkedés nagyon hasznos. Vagy magasztosabban kifejezve: megfelelő időben megfelelő helyen kell lenniük. Az idő megfelelő volt, eleget tettek tehát az első követelménynek, összpontosíthattak a másodikra, a megfelelő helyre, de nem tudták, melyik ajtón lép be a miniszterelnök. És – nagyon is érthetően – „kéznél akartak lenni”. Már megérkezett a korelnök, Varga Laci bácsi, aki akkor ünnepelte 90. születésnapját. A fideszesek vagy a „keresztények” (a Kereszténydemokrata Néppártból átigazolt „nagy formátumú” politikusok, akik látták a „helyes utat”) nagyon figyelmesek voltak, fiókszervezetük, az MKDSZ büszkeségéről hatalmas tortával emlékeztek meg, amit zsúrkoszin tolt be néhány pincér. Rajta a felirat: 90! Sokan viccelődtek, milyen fiatalos az idős képviselő. Kétségkívül Varga Laci bácsi, bár állni már alig tudott, semmivel nem látszott öregebbnek, mint a „jó tízessel” fiatalabb Isépy Tamás volt igazságügyi politikai államtitkár és a mentelmi bizottság akkori elnöke. Harrach Péter, a szociális és családügyi miniszter szerényen a torta mellé állt, kenetteljes arccal tűrte, hogy most nem ő a főszereplő. Méltóságteljessége tudatában 10-20 másodpercenként ejtett ki egy-egy szót. Dávid Ibolyát árnyékként követte árnyéka, a nyilván már akkor is polgárként működő Hende Csaba. Torgyán is ott serte-pertélt, és bár évek óta nem ivott alkoholt, a koccintásra azért felkészült: üdítőt töltetett a poharába. Megint elmondta, hogy többszörös borlovag. – He-he-he – kuncogott Torgyán – pedig nem is iszom alkoholt. Azon a fogadáson vettünk részt, amit a Fidesz vezetői tartottak a parlamentben, a három koalíciós frakció részvételével. Rengetegen voltunk, de ehhez képest kevés volt a levegő. A kevésbé fiatal – mondjuk: 80-on túli – fiatal demokraták láthatólag kezdtek rosszul lenni. Bánk Attila felszakította az erkélyajtót, dőlt be a hideg levegő. – Te, vigyázz! – tiltakoztak többen. Egyedül Torgyán élvezte, hiszen megint önmagáról áradozhatott: – Én ezt élvezem! – Tudjátok, nyitott ablaknál alszom. Egyszer lefagyott a fülem. Marikának kellett kenegetnie faggyúzsírral.

Legszívesebben már a minisztériumban lettem volna, ahol most is rengeteg munka várt. Megint elcsodálkoztam, mennyire ráérnek a fideszes kormánytagok, nekik bőven volt idejük. Meg aztán évek alatt hozzászokhattak ahhoz, hogy Orbánra mindig várakozni kell. (Aznap is várhattak már rá, mivel kormányülés is volt.) Jókedvűek voltak, én viszont kissé fásult. Pokolba kívántam az újabb „pofavizitet” és különösen azt a tülekedést, ami Orbán érkezésekor majd megindul. És elfáradtam, órák óta folyt az ülés, de untam is az ellenzék erőlködését, hogy még ezt az utolsó és erre különben teljesen alkalmatlan lehetőséget is kihasználja – ahogy ők talán gondolják – a közvélemény megoldozására. – Gépemberek, mazochista és egyben szadista gépemberek! – futott át az agyamon.

(...)

Az évbúcsúztató fogadáson a nyitott ajtó és a betóduló hideg elvonta a képviselők figyelmét legfontosabb teendőjükről, a helyezkedésről. Pedig mindennek van elrendelt ideje, így Orbán érkezésének is kellett, hogy legyen. Slepben érkezett, mellette és mö-

götte haladtak a fontos emberek: Áder, Szájer, Stumpf és mások. Torgyán nagyon fürge volt és kezében a felemelt pohárral a miniszterelnök elé lépett: – Kedves miniszterelnök úr! – kiáltotta. Orbán viszont meglepő gesztust tett. Megkérdezte: – Hol van Szabadi Béla? Majd felém lépve koccintott a pincér tálcájáról felvett poharával: – Boldog újévet, államtitkár úr! – Boldog újévet, Béla! – De mondhatnám, boldog új évezredet! – szellemeskedett. – Köszönöm a munkád – tette hozzá. – Boldog újévet, miniszterelnök úr! – köszöntöttem. Orbán a poharát hozzákoccintotta az enyémhez, majd továbblépett. Még mindig előttem van, ahogy figyelmesen, szinte firtatóan belenézett a szemembe. Talán azt kutatta, tudok-e már valamit arról, ami nemsokára feldübörög, hogy úthengerként gázoljon keresztül rajtam.

Koccintás és firtató tekintet

Most már jöhetett Torgyán és a mellette tébláboló Bánk Attila. A tekintetek csak úgy sütöttek felém. Szinte égettek. Az irigységet – mondhatni – „tapintani” lehetett. Felnéztem: az arcokon féltékenység, sőt gyűlölet. De ez csak egy pillanatig tartott. Aztán mindenki úgy kezdett viselkedni, mintha mi sem történt volna, mintha Orbán nem velem koccintott volna először. A gesztus ennek ellenére örömmel töltött el. Az is átvillant az agyamon, hogy lehet, hogy tényleg szépen kezdődik a következő évszázad, sőt évezred. Messzemenő következtetést természetesen nem vontam le az esetből, ami különben kétónk viszonylatában nem állt példa nélkül. De ha erre és más eseményekre gondolok, most is megborzongok, hiszen még másfél hónap sem telik el és Orbán a felmentésemet kéri Torgyántól. Mindezt pedig megelőzi egy olyan januári kampány, amely a Miniszterelnöki Hivatal nélkül nem mehetne végbe, de a MEH folyamatosan nyugtat, nyugtatgat, miközben már folyik egy másik procedúra előkészítése is. Orbán, amikor engem keresett

és hozzám lépett, már nyilván annak tudatában tette, hogy eldőlt: mi vár rám. Lehet, hogy érdeklődéssel méregetett, vajon érzem-e ennek előszelét. Vagy csak ünnepezt: lezárt magában egy korszakot, a koalíció után az egyeduralom következhet. A kiscgazdák megszavazták a kétéves költségvetést és ezzel saját halálos ítéletüket. Elindult az operáció – akár így is nevezhetjük: az orbáni Overlord-, vagyis a Hűbérúr-hadművelet, ami a diadalmas és nem aggályos Orbán számára azonban nem azt hozza, amire vágyott. Mert bizonyára nem azért „ügyeskedett”, hogy végrehajtsa a „hogyan veszítsük el a biztosan megnyerhető választásokat” tervét. 2000. december 19-én dodonai választ adott az országgyűlésben Kovács Lászlónak, aki napirend előttivel búcsúzott frakcióvezetőségétől. Orbán most sincs híján annak a gondolatnak, hogy „merjünk nagyot álmodni”. Ő – ma már tudjuk – jó nagyot álmodott.

Ezt mondta Kovácsnak: „Tekintettel arra, hogy valószínűleg ez az utolsó hosszabb felszólalás, amelyet még ebben az évben tehetek, engedjék meg tisztelt képviselők – az ellenzéki képviselők is – és az ország minden ránk figyelő polgára, hogy karácsony előestéjén mindannyiunknak áldott és békés karácsonyt, sikeres boldog újesztendőt kívánjak, amelyben *szinte kivétel nélkül – szinte kivétel nélkül! — legtitkosabb vágyaik is* (Kiemelés általam: Sz. B.) megvalósulhatnak.”

11 hónap múlva: már a második mentelmi beszédemet mondom. Orbán ezt hallgatja

Természetesen nem akarok semmit belemagyarázni a miniszterelnök jókívánságába. De mégis milyen furcsa, hogy kiemeli az általános jókívánságból azokat, azt a néhány embert, aki a kis kivétel alá tartozik, akiknek nem valósulnak meg a legtitkosabb vágyaik. Ha tovább játszunk ötletével, mondhatjuk, hogy a szerinte mindössze néhány kivétel közé mindenképpen nekem is és Torgyánnak is tartoznom kellett. Orbán viszont aligha gondolhat magára, de a 2002-es választási évre sem. Lehet, hogy azért, mert az újabb győzelmet biztosra veszi. Pedig alapigazság, hogy „zavaros vízbe soha ne ugorj bele!”. Mert lehet, hogy sekély a víz és bevered a fejed, és az is előfordulhat, hogy bár mély a víz, de nem látható vasak vagy karók vannak benne

Mindig is tudtam természetesen, hogy az állami vezetői beosztás nem határozott időre szól, abból elvileg akármikor felmenthetnek. De erre – mivel koalíciós kormányzás van – Torgyánnak van kompetenciája. Ilyen gyors ellehetetlenülésre nem számíthattam, ellehetetlenítésre pedig, ami valójában lett, egyáltalán nem gondolhattam. Arra meg különösen nem, hogy nem védekezhettek, valósággal leütnek, kilöknek. Látványosan megfosztanak a hivatalomtól. Ezt nevezem az első leszámolásnak. De nem érik be ezzel és megkezdődik a hosszú, fájdalmas tortúra, pusztításom, eltüntetésem; ezt nevezem a második leszámolásnak. Ez minden irányú felszámolásomat jelenti: tevékenységem kriminalizálását, totális lejáratásomat, szabadságom korlátozását, elvégzett minisztériumi munkám degradálását, szerepem elfeledtetését, elzárásomat a képviselői munkától is, tevékenységem és személyiségem a közvélemény előtti eltorzítását, valós szerepem kiradírozását a történelemből. Orbán egyébként annyira elégedett lehetett a vádakkal, hogy a tisztázás előírt lehetőségét sem adta meg: nem állította fel azt a kormánytagokból álló bizottságot, amelyet a törvény ilyen esetekre előír. Ma nem tudok másra gondolni: azért nem került erre sor, mert ez rögtön tisztázott volna. A két leszámolás persze nem független egymástól, összefüggnek, gyakran legalábbis látszólag szinte egymásból következnek. De valójában nem szükségképpen tartoznak össze, a felmentéshez ugyanis szokatlanul „társítják” a további kiszorítást, felszámolást.

Dr. Szabadi Béla

<http://www.szabadibela.hu>